

חברת לזמרי ש"ם

לחיזוק לימוד
הדף היומי

בס"ד

טעימה שבועית בלימוד הדף היומי

נושג גאמורא, מהנאחז כ פכשא ויקרא

ברכת שהחיינו על ספירת העומר

אמר אביי מצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי רבנן דבי רב אשי מנו יומי ומנו שבועי אמרימר מני יומי ולא מני שבועי אמר זכר למקדש הוא מנחות סו.

בבעל המאור איתא (פסחים כח.) יש שישואלים מה הטעם שאין מברכים ברכת שהחיינו על ספירת העומר. ותירץ שאין לנו להחמיר בספירת העומר, כיון שאינו אלא לזכר בעלמא, וכמו שאמרו בסוגייתנו שאמימר היה מונה רק את ימי העומר ולא היה מונה שבועות, וטעמו הוא משום שזכר למקדש הוא, והיינו שכיון שאינו אלא לזכר בלבד אין מחמירים בו, ומטעם זה גם אין מברכים עליו שהחיינו. ואע"פ שאין ההלכה כאמימר, שהרי אנו מונים ימים ושבועות, אין זה מדינא אלא מנהג הוא בדינו, ואין לחייב לברך שהחיינו.

והוסיף בעל המאור עוד סברא, שלא מצאנו חיוב לברך ברכת שהחיינו אלא במצוות שיש לעושה המצוה איזו הנאה מהמצוה, כגון נטילת לולב שהיא באה לשמחה, ותקיעת שופר שהיא כדי שיעלה זכרונם של בני ישראל לטובה לפני אביהם שבשמים, וקריאת המגילה היא לזכרון הנס שריחם עלינו הקב"ה והצילנו מיד אויבנו, ובפדיון הבן מברך אבי הבן שהחיינו כיון ששמח הוא במה שיצא הבן ביום שלשים מידי ספק נפל. אבל בספירת העומר אין זכר לשום הנאה, אלא אדרבה זכר הוא לעגמת נפשנו ולחרבן בית מאויינו.

והוסיף בספר קושיות (סי' רנד) ביאור, שאין לברך על כך שהחיינו, שאין בזה הודאה שהגיענו לזמן הזה, כי טוב היה לנו שלא היה מגיענו לזמן הזה, שאין לנו אלא הספירה הזו ולא ההבאה, כיון שהמקדש חרב.